

Slzy na poště

aneb Z mých
malých Amerik

Chodit na poštu v pozdním odpoledni je zajisté šílenství, ale já měl v práci zrovinka prostoj a chtěl jsem mít složenky konečně z krku. Ta „moje“, jakkoli poměrně blízko centra Prahy, je taková poštička venkovského typu: tři přepážky, jedna permanentně zavřená.

Vždycky, když se k té poště zdálky blížím, hraji si takovou hru: pokud z ní, než dorazím, vyjde víc lidí než vstoupí, mám štěstí a půjde to rychle. Tentokrát ven ani noha, zato vstoupili tři, jeden dokonce s berlou. Špatné, moc špatné znamení. A fungovalo, spíš než poštu jsem našel čekárnu.

Starý pán s berlou se na jedinou lavici pro dva nevešel. Přesněji řečeno, obě tam sedící staré dámy ho chtěly pustit, ale on, zjevně gentleman staré školy, se odmítl posadit, když jedna z nich bude stát.

Všichni jsme tedy přešlapovali (až na pána s berlou, ten na bolavou nohu přešlápnout nemohl) a s různou mírou nevráživosti jsme sledovali úřednice za přepážkou. Čím dál víc se mi zdálo, že ta soustředěním zrudlá stvoření mě svojí pomalostí strašlivě zdržují. A což teprve, když se k přepážce dostal nějaký složitější případ, třeba poslíček odnášející denní poštu firmy! To se moje averze přenesla i na něj. Nu, aspoň jsem se ovládal. Dva statní chlapíci přede mnou, evidentně předtím posilnění, to nedokázali. Všechno, co v jejich očích znamenalo zdržení, komentovali bezmocným rozhozením rukou a hlasitým „Chm-chm!“

Postupovali jsme zpolehounka a atmosféra houstla. Z kanceláře za námi vyšla úřednice a zamířila do jiných dveří. „Dobrý den, paní, prosím vás, nemohli byste aspoň načas otevřít i tu třetí přepážku?“ zeptal se jí stařec s berlou, který už se sotva držel na nohou.

Podrážděně si ho změřila, ale spatřivši jeho vetvý habitus, nepatrně zvlídněla: „Pane, můžete bejt rád, že tady vůbec jsme! Už mockrát nás chtěli úplně zrušit, a to byste potom musel chodit na velkou...“ A rázně zapadla.

Konečně! Ne, já ne, na řadu přišel muž s berlou.

„Pane, pro tu zásilku jste si přišel moc brzo, já to tady ještě nemám. Až k šestý hodině, ale ještě líp zejtra,“ pronesla žena za přepážkou.

„Brzo,“ hlesl pán popleteně. Pak se vzchopil: „Ale já to mám daleko a špatně chodím...“

„Tak to jste měl bejt přes den pořádně doma a mohl jste to dostat rovnou od poštačky!“

„Já jsem BYL doma a hlídal jsem zvonek, poněvadž jsem tohle psaní čekal. Je důležité a moc ho potřebuju...“

„Nic si z toho nedělejte, pane, na mě poštačka taky ani nezazvoní a rovnou mi hodí lístek do schránky...“ utěšovala ho jedna z přítomných stařenek.

„Jestli to potřebujete tak nutně, tak se tady posaďte a zkuste si počkat.“

„Já... už nemůžu čekat,“ vysoukal se sebe starý pán a zrudl.

Mám několik velmi starých přátel, proto jsem pochopil. Nemohl dál čekat, nevydržel by tak dlouho nečurat.

„Počkejte, zkusíme to takhle. Dneska už se s tím tedy nedá nic dělat, ale já si ten váš lístek okopíruji a promluví s poštačkou. Vy jděte bezky domů a zítra dopoledne vám to přinese znova. Hlavně nezapomeňte hlídat zvonek. Ano?“

„Děkuji, moc, moc děkuji!“

Kontrolní otázka: Co znamená ta kurzíva?

Nápověda: Poprvé jsem viděl odcházet z pošty člověka v slzách. ■